

inhalujících oxytocin nebo jeho náhražku v podobě placebo, kteří zhruba po čtyřiceti minutách podstoupili sérii testů zkoumajících jejich pocity vůči příslušníkům vlastní etnické skupiny a těm ostatním.

Psychologové jim dali za úkol zmáčknout tlačítko přístroje po přečtení dvou jmen, následkem čehož bylo zjištěno, že osoby s dávkou oxytocinu v těle odpovídaly rychleji, když se na displeji objevila holandská jména, narozdíl od jmen arabských nebo německých. Váhání v případech cizích jmen odráží averzi vůči skupině „těch druhých“. Následně byly skupině předloženy dvě morální dilemata, jejichž podstata spočívala v tom, že mohou zachránit životy mnoha lidí obětováním jediné osoby, jež by skončila pod koly vlaku. Psychologové opět obměňovali holandská, německá a arabská jména potencionálních obětí. Jak píše The New York Times, „osoby, v jejichž tělech působil oxytocin, byly mnohem více náchylní k obětování nějakého Muhammada, nežli Maartense.“

Výzkumníci podotýkají, že tyto reakce nebyly způsobeny nepřátelstvím vůči menšinám, nýbrž **vyšší dávkou loajality vůči své vlastní etnické skupině**. Vypozorovali též, že přítomnost zmíněného hormonu v těle hraje svou roli při vzniku ochranného instinktu v případech, kdy se někdo cítí ohrožen příslušníkem jiné etnické skupiny.

Studie je postavena na experimentech, jež De Dreu realizoval a vyhodnotil loňského července. „Naše studie ukázala, že mimo otázek týkajících se spolupráce a benevolence má oxytocin svůj vliv i na agresivitu řidičů,“ **podotýká De Dreu**. Taktéž se na základě tří dalších testů ukázalo, že lidé jsou méně svolní sdílet své finance s jedinci nepatřícími do jejich skupiny. Rovněž pak při simulaci vězeňských podmínek vyšlo najevo, že studenti, jimž byla poskytnuta dávka oxytocinu, odmítali spolupracovat se členy jiných skupin ze strachu, že z jejich strany bude porušena vzájemná dohoda a jejich soukmenovci budou zničeni. Čím větší hladina strachu, tím větší pravděpodobnost, že skupina preventivně zaútočí na konkurenční klan s účelem ochránit sebe sama.

Pokud bude dávka oxytocinu poskytnuta vojákům, „může se stát, že budou ve větší než obvyklé míře stát při svých spolubojovnících a dokonce u nich bude větší vůle k sebeobětování,“ uvádí De Dreu, „nicméně u nich vzroste tendence podniknout preventivní úder proti nepřátelským silám, důsledkem čehož bude eskalace konfliktu.“

Je též významným zjištěním, že na základě téhož testu nebylo zjištěno, že by zvýšená míra etnické solidarity vedla k nevyprovokovaným útokům. I přes nabídky větších odměn v případě, že zaútočí na skupinu, jež je žádným způsobem neohrožuje, vojáci odolali. „Výsledky ukázaly, že oxytocin vyprovokovává postoj ‚soudržnosti a ochrany‘, v jehož rámci dochází k posilování vzájemné důvěry uvnitř skupiny a vzájemné solidaritě, a defenzivní, nikoli však ofenzivní agresi vůči konkurenčním skupinám,“ sumarizuje De Dreu.

Navzdory karikaturám rasově uvědomělých bělochů pochoduujících likvidovat své sousedy je biologickou realitou, že etnická solidarita podporuje vnitroskupinovou soudržnost, altruismus a ochranu vlastního druhu.

The New York Times si pro vyvrácení těchto argumentů vybraly „experta na emocionální

mozkové procesy” z Národního institutu duševního zdraví, Dr. Bruna B. Averbecka. Ten přichází s hypotézou, že efekty oxytocinu se tímto způsobem promítají do lidského jednání jen v případech, že jedinec nemá o konkurenční skupině žádné informace. Jakmile se však z oné neznámé skupiny stane známá entita, mozek se rázem spolehne na vědomý úsudek a vrozené, podvědomé a biologické funkce zůstanou upozaděny. Když byl konfrontován s fakty, neskryval své překvapení: “Skutečně shledávám překvapujícím, že tyto neurotransmitery v takto podstatné míře ovlivňují sociální chování.”

Nový vědecký výzkum ukazuje, kterak je etnocentrismus v lidské společnosti pevně zakotven a nedá se mu uniknout. Zastánci diverzity možná nejsou informováni o neurologických popudech, objektivním pozorovatelům je však známo, že jsou univerzální veličinou. Multikulturalisté, bojující proti poznatkům z moderní biologie, neustávají v propagaci módních antirasistických postojů v rámci západních kosmopolitních společností prostřednictvím školní indoktrinace, televizní propagandy a nejrůznějších tréninkových programů sociální citlivosti. Oxytocin může podněcovat “sub-rasismus”, jak byl popsán Dr. Colinem Liddellem.

Výsledky práce Dr. De Dreua naznačují, že zastánci multietnicismu sedlají mrtvého koně, neboť lidé všech ras jej odmítnou na podvědomé úrovni chemických procesů. Expandující masy menšinových skupin způsobují zmenšení altruismu, nárůst všeobecné nedůvěry a přispívají k hlubšímu a permanentnějšímu společenskému rozkolu. Prosazování mezirasových kontaktů je tedy v praxi rovno usilování o konflikt.

Dr. De Dreu věří, že tento instinkt “matky medvědice” se vyvinul v průběhu evoluce. “V prostředí, v němž se pohybovali naši předkové, bylo pro členy pospolitosti velmi důležité zjištění, zdali i ostatní její členové se s ní cítí dlouhodobě spjati,” říká. Pro potřeby dnešní doby má tento poznatek snad ještě větší relevanci, když si vezmeme v potaz, že obyvatelé Západu jsou čím dál tím více obklopováni vysoce soudržnými, relativně uzavřenými minoritními skupinami připravenými si na ně vylít svůj historicky podmíněný vztek. Oxytocin funguje na obou stranách.

Je možné, že jedinou cestou, jak zabránit vzplanutí sebedestruktivního rasového požáru, je používat své mozky.

Článek Allana C. Parka: **Nationalism Is Natural** vyšel původně na stránkách Alternative Rights.

Doplňující informace o oxytocinu např. zde:

Brainethics: Oxytocin is the window to the soul

Brainethics: Oxytocin: the direct route to altruism?